

DONNERI HARANGSZÓ

A DONNERI SZENT KERESZT PLÉBÁNIA LAPJA
2014. HÚSVÉT

HÚSVÉT HAJNALÁN

Az asszonyok az akkori szokásnak megfelelően siettek a sírhoz. Talán most virágokat vinnének vagy koszorút, amit a sietség miatt nem volt idő elkészíteni. De nincs hova tenni a virágot, nincs kit bebalzsamozni a kenettel. Értelmetlennek tűnik a pillanatnyi erőfeszítés, aggodalmaskodás, pedig ez volt a világtörténelem legfontosabb elrejtett fordulópontja. Nagyobb a születésnél és a halálnál.

Gyakran előfordult velem, hogy másra készültem, mint amit az élet végül elém hozott. Misszionárius szerettem volna lenni és falusi plébános lettem. Gyerekekkel szerettem volna foglalkozni és építkezni kellett. Tanítani szerettem volna és tanulni küldtek. Ilyenkor nem mindig volt könnyű mosolyogva fogadni a váratlan eseményeket, különösen ha szomorú vagy fájdalmas volt az. Szűz Mária Húsvétra készült azon az ünnepen és nem nagypéntekre. Tudta, hogy be fog teljesedni a prófécia: „A te lelkedet pedig tör járja át!”, de nem tudta, mikor. Szívében hordozta ezeket a szavakat, de fájdalmas anyává csak a kereszt tövében lett. A váratlan események ellenére kitartott Jézus mellett. Nem hagyta magára a Szenvedőt.

Amióta egy örült megpróbálta tönkre tenni Michelangelo Pietà-ját, mindig ez a szobor jut eszembe, ha Jézus testének levételéről elmélkedek. A fájdalom még ott volt Húsvét reggelén is. A gyász nem múlik el harmadnapra, sokszor még egy év is kevés hozzá. De talán Istennek éppen erre a fájdalomra van szüksége, az ártatlan önként vállalt szenvedésére, hogy beléphessen a világba. Mária egyesült fia fájdalmával. Ez kaput nyitott az ő szívében is, ahol kiömölhetett az élet, és Mária az üresség tapasztalatával lett gazdagabb. De Isten csak rövid ideig hagyta ebben a szegénységben, hogy általa meggazdagodjon mindenki, aki ugyanezt az ürességet éli meg, és Mária-hoz fordul. Hogyan tudta bizalommal megtölteni ezt a két napot Mária? Miért nem lázadt fel Teremtője ellen, aki megengedi fia kivégzését? Talán tudta, hogy itt szenved az Atya is, hisz Mária kéz a kézben járt vele egész életében.

(folytatás a 2. oldalon)

**„MERT ÚGY TETSZETT
AZ ATYÁNAK, HOGY
BENNE LAKJÉK AZ
EGÉSZ TELJESSÉG, ÉS
ÁLTALA BÉKÍTSEN KI
MAGÁVAL MINDENT,
BÉKESSÉGET SZEREZVE
A KERESZTEN
KIONTOTT VÉRE ÁRÁN
MINDENNEK A FÖLDÖN
ÉS A MENNYBEN.”**

(KOL 1,19–20)

TARTALOM

- EGYHÁZMEGYEI
KARITÁSZ LELKI NAP
- INTERJÚ FERENC
PÁPÁVAL
- A SZENTFÖLDÖN
JÁRTUNK...
- BEMUTATJUK
KOCH ESZTERT
- IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ
BALATONSZEMESÉN
- A BIBLIAKÖR – ÉS
A HITEM – SZÜLETÉSE

HÚSVÉT HAJNALÁN

(folytatás az 1. oldalról) A váratlan helyzet bizalomra tanít minket. Magamban bízok, vagy Istenben, aki mellettem áll és bátorít? A Mester feltámadása után tanítványainak szemére vetette hitetlenségüket. Mert nem hittek azoknak sem, akik már találkoztak vele. Gyakran még magunknak sem hiszünk, nem emlékezünk az ő szövetségére. Pedig életrehalálra kötötte velünk a keresztségben. Húsvétkor felnőtteket keresztelünk, akik régóta készülnek erre. Jó alkalom ez nekünk is hitünk megújítására. A tűzszentelés, a gyertyafényes templom, az exultet, a vízszentelés és az alleluja éneke felemeli a lelkünket nem várt magasságokba. Találkozunk a Feltámadással a liturgiában és a testvéri közösségben, az ige hallgatásán keresztül és a szentáldozásban. Évről évre ismétljük a mozdulatokat és az imádságokat. „Hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!” – ígérjük meg újra és újra.

**TALÁN ISTENNEK ÉPPEN ERRE
A FÁJDALOMRA VAN SZÜKSÉGE,
AZ ÁRTATLAN, ÖNKÉNT
VÁLLALT SZENVEDÉSÉRE, HOGY
BELÉPHESSEN A VILÁGBA.**

Emlékszem egy Húsvétra, amikor egy egész család megkeresztelkedett, papa, mama, gyerekek, és a legkisebb gyermek is, aki épp akkor született. A szülőknek a házasság szentségét is jelentette ez, hiszen a friss keresztséggel polgári kötelékük is megszentelődött. Még ma is látom a ragyogó arcokat, ahol mindenki fején ott csillognak a vízcseppek. Megkereszteltek a feltámadás hitében!

Minden azon a hajnalon kezdődött. A reménység nem várt fordulatként valósággá vált, amikor egy üres sír és az angyalok biztatása rámutatott a titokra. Miért keresitek az élő a holtak között? Nincs itt, feltámadt. Vigyétek el a jó hírt mindenkinek!

Áldott Húsvétot kívánok!

Kálmán atya

EGYHÁZMEGYEI KARITÁSZ LELKI NAP

2014. április 5.-én Marcaliban rendezték meg a Kaposvári Egyházmegye karitászi találkozóját. 25 településről, 90 fő aktivista vett részt. Plébániánkat négyen képviseltük az összejövetelen. Kiss Iván atya címzetes prépost esperes plébános úr köszöntötte a résztvevőket és tolmácsolta Balás Béla püspök atyánk üdvözlését. Jáki Zoltánné a Kaposvári Egyházmegye Karitászi Igazgatója köszönetét fejezte ki az aktivistáknak az eddig végzett odaadó munkáért, és Püspökségünk támogatásáért. Béres cseppet és vetőmagokat osztott ki, különböző településeknek. Ezután rövid bemutatkozás következett, majd Vecsei Miklós, a Máltai Szeretetszolgálat alelnöke tartott előadást. Beszélt a szegénység és nyomorúság viszonylatairól, kiemelte, hogy minden keresztény feladata, hogy embertársában, különösen a szenvedőkben, felfedezze Krisztus arcát. Ebéd után Iván atya vezetésével Marcali város utcáin keresztutat jártunk, énekelve, imádkozva fejeztük be a tartalmas találkozót. Egyházközségünk karitászi csoportjában is tart a húsvéti készülődés. A hívek áldozatos adományaiból több mint 50 fő részére tartós élelmiszer-csomagot állítottunk össze, és otthonukban felkeresve adtuk át rászoruló testvéreinknek. Az élelmiszer-adományból Zselickisfalud, Szilvásszentmárton, Szenna és Kaposszerdahely rászorulói is részesültek.

Huszká Imréné

INTERJÚ FERENC PÁPÁVAL

Részlet Ferenc pápa beszélgetéséből Eugenio Scalfarival, az olasz La Repubblica napilap főszerkesztőjével

A pápával múlt kedden találkoztam a Szent Márta-házbeli rezidenciáján, egy puritán kis teremben. Mosolyogva kezdte: „Egyik munkatársam, aki ismeri önt, figyelmeztetett, hogy megpróbál majd megtéríteni.”

Ez csak vicc. Az én barátaim meg azt gondolják, hogy ön akar majd megtéríteni engem.

Továbbra is mosolyog: Az erőszakos térítés számárság, nincs értelme. Inkább meg kell ismerni, meg kell hallgatni egymást... tágítani a látókörünket. A világot átszelő utak közelítenek egymáshoz és távolodnak egymástól, de az a fontos, hogy a Jó felé vigyenek.

Szentatya, a Jónak csak egyféle felfogása lehetséges? És ki állapítja meg, hogy mi a jó?

Mindnyájunknak megvan a maga felfogása a jóról és a rosszról. Az a feladatunk, hogy haladjunk az általunk jónak vélt jó felé... Mindenkinek követnie kell a jót, és el kell utasítania a rosszat, ahogyan ő azokat felfogja. Ez elegendő lenne a világ jobbá tételéhez.

Az egyház ezt teszi?

Igen, misszióinknak ez a céljuk: felismerni az emberek anyagi és nem anyagi szükségleteit, és igyekezni kielégíteni őket, ahogy tudjuk. Tudja, mit jelent az agapé szó?

Igen, tudom.

A mások iránti szeretet, ahogyan a mi Urunk tanította. Nem hívők toborzása, hanem szeretet. Felebarát iránti szeretet, kovász, mely a közjót szolgálja... Az agapé, a mindnyájunkban működő szeretet az összes többi ember iránt, a legközelebitől a legtávolabbiig, ez az egyetlen mód, amelyet Jézus mutatott nekünk, hogy rátaláljunk az üdvösség és a Boldogságok útjára.

Megkérdezhetem, Szentatya, melyek azok a szentek, akiket közelebb érez magához, és akik vallási tapasztalatát formálták?

Szent Pál volt az, aki vallásunk és hitvallásunk alappilléreit letette. Szent Pál nélkül senki sem lehet meggyőződéses keresztény... Aztán ott van Ágoston, Benedek, Tamás és

Ignác. És természetesen Ferenc. Talán nem kell megindokolnom, miért.

Szeretném tudni, hogy az említett szentek közül kit érez legközelebb a szívéhez?

Azt kéri, hogy sorrendet állítsak fel, de sorrendet csak akkor állapíthatunk meg, ha sportról s hozzá hasonló dolgokról van szó. Fel tudnám sorolni a legjobb argentin focistákat, de a szentek... Mindenesetre nem akarok kitérni a kérdése elől, hiszen nem is azt kérte, hogy rangsoroljam őket kulturális vagy vallási jelentőségük szerint, hanem azt kérdezte, ki áll legközelebb a szívéhez. Nos, azt mondom: Ágoston és Ferenc.

Nem Ignác, akinek a rendjéhez tartozik?

Ignác az a szent, akit érthető okokból jobban ismerek a többinél. Ő alapította a rendünket... de reformátor és misztikus is volt. Főleg misztikus.

...A világon egymilliárd katolikus van, sőt több is, a többi keresztény egyházzal együtt ez a szám a másfél milliárdot is eléri, de a bolygónkat 6-7 milliárd ember lakja. A keresztények így nyilvánvalóan sokan, de mégis kisebbségben vannak.

Mindig is kisebbségben voltunk, de ma nem ez a probléma. Személyesen úgy vélem, az, hogy kisebbségben vagyunk, egyenesen erőt ad. Életet és szeretetet növelő kovásznak kell lennünk. A kovász végtelenül kisebb mennyiség a megkelt tésztnál, a magasba szökő fák, kinyílt virágok és bőséges gyümölcsök mennyiségéhez képest. Azt hiszem, mondtam már korábban, hogy a mi célunk nem hívők toborzása, hanem az emberek szükségleteinek, vágyainak, csalódásainak, elkeseredettségének, reményének a meghallgatása. Újra reményt kell öntenünk a fiatalokba, fel kell karolnunk az öregeket, meg kell nyílnunk a jövő felé, és árasztanunk kell a szeretetet. Szegényekként a szegények között. Be kell fogadnunk a kirekesztetteket, s hirdetnünk kell a békét. A II. Vatikáni Zsinat úgy döntött, hogy modern szellemben tekint a jövőbe és megnyílik a modern kultúrára. A zsinati atyák tudták, hogy a modern kultúrára való megnyílás vallási ökumenizmust és a nem hívőkkel folytatott párbeszédet jelent.

Azóta nagyon kevés előrelépés történt ebben az irányban. Megvan bennem az alázat és az igyekezet: szeretnék tenni ennek érdekében...

Vigye el minden családtagjának áldásmat, és kérje meg őket, hogy imádkozzanak értem...

Kezet fogunk, és ő áldásra emelt kézzel egy helyben marad. Én az ablakból még intek neki. Ez Ferenc pápa. Ha az egyház olyan lesz, amilyenek ő gondolja és szeretné, valódi korszakváltás történik.

Fordította: Tózsér Endre SP

A SZENTFÖLDÖN JÁRTUNK...

A Szentírást olvasva mindnyájunkban él egy kép a Szentföldről, ahol Jézus született, tanított és kereszthalált halt. Ennek a képnek a kialakításánál nem tudunk elvonatkoztatni a környezetünktől, melyben élünk. A Szentföld azonban más, ezt megtapasztalhattuk, amikor ott jártunk. Más éghajlatában, domborzatában, történelmében, az emberek sokszínűségében. Jeruzsálem multikulturális város, a népek olvasztótégelye. Különböző kultúrájú, vallású, mentalitású emberek élnek együtt, de inkább csak egymás mellett (esetenként fallal elválasztva, mint Jeruzsálem Cisz-Jordániától). Jellemzően nem is házasodnak egymással. A táj Izrael állam területén – annak ellenére, hogy Magyarországnál kisebb ország – nagyon változatos. Zöld részekről a dombos kőszivattal minden megtalálható. Mindenütt melegebb van, mint nálunk, de a Holt tenger környéke különösen is forró. S kő-kő-kő

MEGKAPÓ, ALÁZATRA SARKALLÓ VOLT A SZENT HELYEKEN JÁRNI

mindenütt. Ebből is építkeznek. A víznek „szeme” van, nagy kincs. Ha a Galileai tó nem lenne, az egész ország kietlen pusztasággá változna. Ebből van az ivóvizük, s ezt vezetik el az ország távolabbi pontjaira is öntözni. Ahol nem öntöznek, ott élet nem terem. Kivéve azt a helyet, ahol valamilyen vízforrás fakad. Ezek a helyek a múltban is már oázisok voltak, mint pl. a 10 000 éves Jerikó.

Jézus nyomában jártunk. A szent helyeken templomok épültek, így jelölték meg a nevezetes helyszíneket már a IV. századtól kezdve. Azóta persze a templomokat – esetenként többször is – lerombolták, de a keresztes lovagok újjáépítették őket a XII. században. Krisztus után 70-ben pl. Jeruzsálemet is teljesen romhalmazzá változtatták Titus hadai. Ezt Jézus előre megjósolta. Megkapó, alázatra sarkalló volt a szent helyeken járni. Különösen is megérintett bennünket a Galileai tó békéjével, fenségével. A hely látványa, ahol Péter is halászatott, s ahol Jézus rábizta a nyáját. Nagyon megérintettek lelki vezetőnk, Gyulay Endre püspök úr szavai, ahogy a tóhoz kapcsolódó csodákról beszélt. Biztatott bennünket, hogy ne legyünk kicsinyhitűek, Jézus lelkünk háborgását is ugyanúgy le tudja csillapítani, mint a háborgó tengert. Csak ne feledjük rá emelni tekintetünket, mint Péter, aki, amíg ránézett, nem süllyedt el a tóba, képes volt a vízen járni.

Nagy hatással volt ránk a Születés Barlangja (Jézus születésének

A Születés Barlangja

helye egy ezüstcsillaggal megjelölve) s a mellette levő Szent József barlangban a szentmise.

Megéreztek a Nyolc Boldogság hegyének és a Tábor hegynek az üzenetét is, hatott ránk a Jordánban való keresztelkedés látványa.

Az Olajfák hegyén meghatódottan álltunk meg az egyes helyszíneken: A Gethsemani kert tiszteletet parancsoló 2000 éves olajfáival, benne az Agónia temploma, melyben az oltár előtt annál a kőnél tehetjük tiszteletünket, mely mellett Jézus virrasztott. Odébb a könnycsepp alakú Dominus Flevit kápolna, ahol Jézus sírt, előre meglátva Jeruzsálem pusztulását. Aztán az Elárulás barlangja, ahol Júdás feladta Jézust. Ezt követően a fallal körülvett óváros, végig a Via Dolorosán, a szűk utcákon, melyek tele vannak árusok pultjaival, akárcsak azon a Húsvéton. A stációknál közösen imádkoztunk. Az utolsó öt stációt a Szent Sír bazilika foglalja magába.

Az első templomot ide Nagy Konstantin építtette 325-ben anyja, Szent Ilona kérésére. Ezt perzsák, majd a ráépített templomot törökök rombolták le. A jelenlegit 1149-ben a keresztések építették. Jézus idejében ez a hely a városfalakon kívül állt és Koponyahegynek hívták. (Másik neve a Kálvária a latin koponya szóból ered, Golgota ugyanez arám nyelven.) A bazilikán különböző felekezetek osztoznak. Így a helyen, ahol Jézus kereszttje állt, egy görög ortodox kápolna van lábakon álló oltárral, alatta a Golgota köve. A sír is a templomban található. Eredetileg egy sziklába vájt barlangban volt, mely fölé és köré

építették a templom közepén levő Rotundát, bejárata fölött keleties díszítéssel. Két teremből áll. Az első az Angyal kápolna. Mária Magdolna itt látott meg egy angyalt a kőoltáron ülve. A mostani kőoltár egy darabja az eredeti sír záróköve. A belső teremben van a kő sír, sima márványtáblával lefedve 1555 óta a jelenlegi formában. 13-13-13 lámpa ég felette éjjel-nappal a latin, a görög ortodox, örmény és 4 a kopt egyház nevében. Különös érzés volt a templom egyik kápolnájában részt venni a magyar misénken.

Hogy ne nyúljon túl hosszúra a beszámoló, a többi meglátogatott helyszínről már nem tudunk írni. Talán még csak annyit, hogy a Holt tenger egy nagyon sekély strandján fürödtünk. A mélyebb részekre nem lehet menni, mert az ember, mint dugó a víz tetején pördülhet meg és elég kellemetlen lenne, ha szeme, szája tele menne a 30%-os sós vízzel. Hiába vannak édesvízű zuhanyozók a parton. A sekély víz ellenére is lebegtünk a víz tetején. A Holt tenger vidékének ajándéka még az emberiség számára, a Kumranban megtalált Holt tengeri tekercsek. Láttuk a barlangot, amelyben megtalálták őket – Izajás könyvét teljes terjedelmében és más ószövetségi könyvekből is részleteket kézzel papirusz és réz tekercsekre írva.

Végül hálát adunk az Úrnak, hogy ilyen sok csodát láthattunk, részesei lehettünk ennek a zarándokútnak! S kívánjuk, hogy közületek is minél többen megtapasztalhassák ezt az egyedülálló élményt!

Jáki Istvánné és Jáki István

BEMUTATJUK KOCH ESZTERT

Úgy tudjuk, elkészült a gyerekek és felnőttek számára egyaránt kedves bábfilm-sorozathős, Riska történetének több mint századik epizódja. Ennek kapcsán a stáb egyik legkreatívabb tagjával, Koch Eszterrel beszélgettünk arról, hogy vajon mi a siker titka, és mit jelent számára a sorozat forgatókönyvének írása, a bábozás és a díszletek készítésének kreatív munkája.

Hogyan jutott el Riska a televíziós szereplésig?

Ahogy tudom, éppen az Emmánuel Közösség egy táborában levő előadást láttak meg a televízió munkatársai Zakeus megtéréséről. Innen kezdődött a történetek megfilmesítése 2010-ben. Az eredeti ötlet azonban Kálmán atya káplánsága első évére nyúlik vissza a Szent Imre Templomba, ahol ő a vasárnapi gyerekmisén prédikált. Ekkor érkezett Riska, egy külföldi karitászcsomagban. Terestyényi Csilla azzal adta át neki, hogy hátha hasznát veszi még valamire. Ennek lassan 15 éve.

Innentől Riskával folytatódtak a vasárnapi bábos gyerekmisék, majd Riska három évre Rómába költözött Kálmán atyával. 2006-ban az atya Balatonendrére, majd Kaposzserdahelyre került, akkor az ottani családos miséken ismét szerephez jutott a kedvelt bábfigura. Ettől már nem volt messze az egy évvel későbbi, első, akkor még háromnapos Riska Tábor Kaposváron a Katolikus Iskolában. A vicces az, hogy a századik leforgatott bábdarab – amúgy teljesen „véletlenül” – éppen újra Zakeus története volt.

Szerinted mi a műsor sikerének titka?

Ennek több összetevője is van. Alapvetően az, hogy a Szentírás történeteit Riska és Csibe világán keresztül közel tudjuk hozni a gyerekekhez. A tanyán éppen olyan dolgok történnek, mint amik a gyerekek életében is meggesnek: hóemberépítés, születésnap, kirándulás, csúfolódás, kiközösítés, csalódás és persze a végén mindig ott van a kiengesztelődés is. Sokszor megpróbálunk olyan érzelmet előhozni Riska és Csibe történeteivel, mint

amelyeket az adott bibliai rész szereplői is átélhettek.

A siker másik összetevője az a rengeteg munka, energia és idő, amit ebbe belefektünk; és nem szeretném kihagyni a felsorolásból Herczog Szilvia bájos, ugyanakkor karakteres bábjaikat sem.

Milyen feladataid vannak, és kik a stáb tagjai, akikkel együtt dolgozol?

Ma már komoly stáb áll a sorozat mögött, ami a színvonal fenntartásához és emeléséhez mindenképpen szükséges. Az én feladatom a forgatókönyvek írása, a díszletkészítés és az egész koordinálása, természetesen Kálmán atya lektorálásával.

A stáb donneri és szerdahelyi illetőségű tagjai még: Kása Timi, azaz Csibe aki szerintem komoly bábművésszé képezte magát az elmúlt két év folyamán; Vargáné György Anikó, akit néhány hónapja sikerült rávenni (szerencsénkre) a bábozásra. Jegesi Gábor, aki komoly háttérzolgálatot végez, és a forgatásokon a csapó feladatát is ellátja; Török Daniella, aki alkalomadtán bábozik és a hangját is adja a szereplőknek. Balogh Ádám, a hangfelvételek elkészítésében van segítségünk; Gyürüsi Zsolti és Ház Gergely pedig már több bábfigurának is kölcsönözték a hangjukat. Nem szeretném kihagyni Tóth Lujzit sem, aki a háttérben a kapcsolódó adminisztrációt koordinálja. A csapat budapesti tagjai közül is említenék néhányat: Id. Nyéky Kálmán (Kálmán atya édesapja) és Ilyés Lénárd színész állandó szinkron-hangunk. A zene Horváth Miklóst dicséri, Szakály Mátyás hangmérnökként segít. Az első 116 darabot Danguy Zsolt rendezte, a szerkesztő pedig Varga Norbert volt. A rendezést Kálmán atya, a szerkesztés feladatát pedig én vettem át. Húsvétkor vetítik a televízióban a hatodik „saját” darabunkat.

Neked személy szerint mit jelent ez a történet?

Az egyes műsorok elkészítése sok munkát. Így viszont elmondhatom, hogy főállásban a Szentírással foglalkozom. Próbálok megérteni, és úgy tolmácsolni, hogy a gyerekek fejébe, szívébe is eljusson belőle valami. Kiváltságos helyzetként élem meg; ez a mun-

ka saját hitbeli előbbre jutásom szempontjából is értékes. Érezhető lelki többletet jelent a forgatások során látni, hogy mindenki belelel, ami az övé, amiben ő jó, és ebből születik meg az eredmény. Ez valóban csapatmunka.

Honnan az ehhez szükséges, és benned lévő hihetetlen kreativitás, ötletesség?

Valószínűleg anyukámtól örököltem, aki nagyon ügyesen rajzol, több gyerekkönyvet is illusztrált.

Milyen egyéb módon kerültél kapcsolatba és kötődsz a vallásos élethez, a donneri közösséghez?

A rendszerváltás után írtak be a szüleim hittanra, ötödikes voltam, amikor megkeresztelték, középiskolába pedig már a Katolikus Gimnáziumba jártam. Aztán kisebb-nagyobb hullámvölgyek következtek a hitéletemben.

A Riska-projektbe úgy csöppentem, hogy Jáki Zsuzsi barátnőm megkért, hogy segítsék rajzolni neki egy farkast és egy pásztort az egyik bábdarabhoz. Aztán Kálmán atya mondta, hogy meg kellene próbálnom megírni egy forgatókönyvet. Megpróbáltam, bár voltak kétségeim a kimenetel felől. Végül itt ragadtam.

Mióta itt dolgozom, azóta ide járok szentmisére is, ami – kisgyerekes szülőként – a gyerekvigyázás miatt is nagyon jó. Bekapcsolódtam a katekumenátusba, és tavaly októberben itt bérmálkoztam. Az egyházközség életébe kapcsol még a Donneri Harangszó készítésében való részvétel is.

Egyébként mi tölti ki a munkán kívül fennmaradó időd?

Az időm nagy részét leginkább a családom, kisgyerekeim töltik ki. Amit pedig a szabadidőmben még szeretek, az a túrázás és a tájfutás. Férjemmel a gyerekeket is próbáljuk

a sport segítségével aktív életmódra nevelni, mely túlmutat a számítógéphez és televízióhoz kötött világon.

Olvasni is szívesen olvasok, kicsit kevés időm van rá. Leginkább a jó regényeket szeretem. Szívesen festenek is, de ez jelenleg csak álom, mert erre már végképp nincs időm.

Milyen terveid, elképzeléseid vannak a jövőre nézve?

Egyelőre ezekben a dolgokban próbálom belevetni magam, hiszen ha a Jóisten ezeket adta feladatul, akkor igyekeznem is kell mindent megtenni értük.

Kívánom, hogy mindez a Jóisten segítségével továbbra is sikerüljön! Köszönöm szépen a beszélgetést!

László Edit

IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ BALATONSZEMESÉN

Február 22-én plébániánk ifjúsági csoportja egyházmegyei ifjúsági találkozón vett részt Balatonszemesen.

A csoport a donneri templom elől indult. Balatonszemesre érve egy még nagyobb csapattal találkozhattunk. A zenészek már javában énekeltek, melybe mi is bekapcsolódhattunk. A nagyobbak sok előadást hallgathattak, míg a kisebbeknek volt bábozás Kálmán atya és csapata segítségével. Az előadások közül különösen érdekes volt az, amelyik a párkapcsolatokról, a férfiról és a nőről szólt.

Azért volt jó ez az előadás, mert eltért a megszokottól és egy párkapcsolatban élő fiú és egy lány adta elő.

Adott elő egy pécsi és egy verbita atya is. A verbita atya mesélt a munkásságáról és azt mutatta be, hogy sokan kellene ahhoz, hogy sokakba lelket öntsenek. A téma igazából azonban a közösség volt. Aki akart kézműveskedhetett is, majd részünk volt egy kisebb szeretetvendégségben, részt vettünk a szentmisén, és gyónási lehetőség is volt.

Elmondhatjuk, és megköszönjük, hogy mindenkinek igazán jó közösségi és utazásélményben lehetett része.

Vázsonyi Rebeka

A BIBLIAKÖR – ÉS A HITEM – SZÜLETÉSE

2013. november 22. 18 óra 20 perc, idegesen, feszülten, de nagy izgalommal ücsörgők a felújított kaposzterdahelyi plébánia társalgójában. Be kell lássam, hogy a szokásos magabiztosságomnak se híre se nyoma, kezemet morzsolgatva várom, hogy jöjjön az első vendég. Nagyon izgulok, lehet, hogy nem jön el senki...!

Ebben a már-már transzszerű állapotban kicsit elkalandoznak a gondolataim. Néhány évvel ezelőttre ugrik vissza az idő kereke, amikor először szólított meg a Szentlélek Balu fiunk hittantanárán keresztül, aki "csak" annyit tett, hogy megkérdezte, Bálintot elviheti-e a misére vasárnap (mivel tudta, hogy mi nem járunk), ő el is viszi, vissza is hozza. Minden jóra nyitott család lévén nem tiltakoztunk, ami rövid úton vezetett családunk rendszeres vasárnapi kereszténységének kialakulásához, hiszen milyen dolog már az, hogy a gyereket cipelik, anyuka is elkezd járni, én meg otthon tespedek a TV előtt. Ez az első nagy lépés volt ezen a hosszú úton.

Már pörögne is tovább néhány év, amikor egy kérdés billent ki a nosztalgiazásból: „Kell még tea szerinted, vagy elég lesz ennyi?” A kérdés természetesen Lujzikától jön a teakonyha irányából, aki ebben a még számomra is új világban támogat. „Egyelőre nem hiszem, hogy kell több” mondom kissé csalódottan. „Még mindig nem jött meg senki” teszem hozzá már csak magamnak!

A csalódottságomat és izgalmamot leplezendő gyorsan újra gondolataim világába merülök, ahol a következő kép Kálmán Atya és jómagam egy nagy farakás mellett. Éppen helyére pakoljuk a téli tüzelőt, Házéknál (azaz nálunk) szokásosan valamikor télvíz idején, mivel a nyáron nem sikerült elég mennyiséget rendelni. Az atyának a minden

misét követő ajtóki kézfogáskor említettem meg viccesen, hogyha van kedve, jöhet fát rakodni délután. Ő meg mit ad Isten, komolyan vette, és most itt dobálja a hasábfákat velem; és beszélgetünk az élet dolgairól, no meg nem meglepő módon a hit kérdéseiről is. Ekkor vetette fel nekünk, hogy a Jóisten előtt is szentesítsük a házasságunkat, ami a már említett hosszú és rögös úton egy nagy szakadék átugrásához vezetett. A szentmisén, ahol Isten előtt is egybekeltünk életem szerelmével, tudtam először a Miatyánkban kimondani: „Legyen meg a te akaratod”.

A következő villanás már jóval közelebbre vezet, a Szent Imre plébánia által szervezett Szentlélek Szeminárium képei körvonalazódnak. Hihetetlen élmények, sok-sok tanulság és a Szentlélek megszámlálhatatlan ajándéka, melyet megtapasztalhattunk ötvened magammal (fiataltól az aggastyánig mind-mind férfiak!), köztük Berecz Andrással, a szennai közösség képviselőjében. A személyes ajándék, melyet a Szentléleknek és ennek a szemináriumnak köszönhetünk, a meghívás egy kisközösség szervezésére. Nagyjából a 7. alkalmon történhetett, hogy Andrással egymásra néztünk, és kb. egyszerre vágtuk rá a »Mire hív titeket a Szentlélek?« kérdésre: „Meg kell szerveznünk a Bibliakört Szerdahelyen!” Ez egy félreérthetetlen jel volt, nekünk „csak” engedni kellett magunkat a Szentlélek eszközévé lennünk!

Szívesen kalandoznék tovább, nosztalgizva azon az úton, mely idáig elvezetett, de egyszer csak nagy zsbongás zavarja meg gondolataimat: te jó ég, megtelt a nagyterem a plébánián, és éppen András és Kálmán atya próbál még székeket szerezni, hogy elférjünk valahogy. Ha egyszer egy „üzlet” beindul...

Ház Gergely

Húsvéti számunk elkészítésében közreműködtek:

Ház Gergely, Huszka Imréné, Jáki István, Jáki Istvánné, Koch Eszter, László Edit, Nyéky Kálmán, Vázsonyi Rebeka
Kiadja a kaposvári Szent Kereszt Egyházközség • cím: 7400 Kaposvár, Bartók B. u. 13. • tel.: 82/310-225

• e-mail: donner@plebania.hu • web: donner.plebania.hu Felelős kiadó: Nyéky Kálmán